

Arrest

nr. van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 juli 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De heer A.V., van Armeense nationaliteit, komt op 19 december 2000 België binnen en dient een asielaanvraag in op 20 december 2000.

Op 14 mei 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Mevrouw Anna V., echtgenote van de heer A.V. en van Armeense nationaliteit, komt op 7 februari 2002 België binnen en dient een asielaanvraag in op 8 februari 2002.

Op 23 april 2002 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf.

A.V. en A.V. dienen tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 167.075 van 25 januari 2007 wordt dit beroep verworpen.

Op 15 juli 2003 wordt aan de heer A.V. bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 3 november 2003 dient mevrouw Anna V. voor zichzelf en haar dochter Aneta een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 augustus 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 22 november 2005 dient mevrouw Anna V. een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, voor zichzelf en haar kinderen Aneta en Gurgen.

Op 20 februari 2007 dienen de heer A.V. en mevrouw Anna V. samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet, voor zichzelf en hun kinderen Aneta en Gurgen.

Op 12 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvragen van 22 november 2005 en van 20 februari 2007 onontvankelijk worden verklaard.

Op 30 oktober 2007 worden aan mevrouw Anna V. en de heer A.V. bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 21 december 2007 komen twee minderjarige kinderen België binnen die meedelen dat zij Aneta V. en Gurgen V. zijn.

Op 27 december 2007 dient mevrouw Mariam V. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, voor zichzelf en voor haar kinderen Aida en Hovik.

Op 21 januari 2008 worden de kinderen Aneta V. en kind Gurgen V. beschouwd als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en onder de hoede geplaatst van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie.

Naar aanleiding van een politiecontrole op 26 januari 2008, om na te gaan of uitvoering gegeven werd aan de bevelen van 30 oktober 2007, deelt mevrouw Anna V. mee dat zij tevens de naam Mariam V. gebruikt en onder die naam een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op 27 december 2007 en dat de heer A.V. het gezin heeft verlaten op 1 december 2007.

Op 11 februari 2008 dient mevrouw Mariam V., *alias* Anna V., een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, voor zichzelf en haar kinderen Aida en Hovik.

Op 15 februari 2008 deelt de stad Mechelen aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat mevrouw Anna V. en de kinderen Aneta V. en Gurgen V. tevens gebruik maken van de identiteit Mariam V., Aida V. en Hovik V.

Op 25 februari 2008 dienen mevrouw Anna V. en de heer A.V. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, voor zichzelf en hun kinderen Aneta en Gurgen.

Op 23 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvragen van 11 februari 2008 en 25 februari 2008 onontvankelijk worden verklaard omdat er getwijfeld kan worden aan de identiteit van de betrokkenen.

Op 23 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tevens de beslissing waarbij de aanvraag van 27 december 2007 onontvankelijk wordt verklaard omdat de ware identiteit van de betrokkene niet vaststaat.

Op 9 juli 2008 wordt aan mevrouw Anna V. bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 juli 2008 dient mevrouw Mariam V. een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, voor zichzelf en de kinderen Aida en Hovik.

Op 25 augustus 2008 dienen de heer A.V. en mevrouw Anna V. een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, voor zichzelf en voor hun kinderen Aneta en Gurgen.

Op 22 oktober 2008 dienen mevrouw Mariam V. en de heer V.V. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, voor zichzelf en hun kinderen Aida en Hovik.

Op 10 februari 2009 deelt één van de drie advocaten waarop Anna V. *alias* Mariam V. en de heer V.V. een beroep hebben gedaan aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat haar cliënte Mariam V. de *alias* gebruikt Anna V. en dat de familie V. waarvan zij de naam gebruikte wel degelijk ook in België verblijft maar dat het om een andere familie gaat.

Op 11 mei 2009 dienen de heer A.V. en mevrouw Anna V. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 september 2009 dienen mevrouw Mariam V. en de heer V.V. een aanvulling in op hun hangende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 22 oktober 2008, voor zichzelf en hun kinderen Aida en Hovik. Zij beroepen zich hierbij op de instructie van 19 juli 2009.

Op 25 september 2009 dienen mevrouw Anna V. en de heer A.V. een aanvulling in op hun hangende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 11 mei 2009, voor zichzelf en hun kinderen Aneta en Gurgen. Zij beroepen zich hierbij op de instructie van 19 juli 2009.

Op 14 april 2010 dient mevrouw Alina V., die verklaart een dochter te zijn van de heer A. V. en mevrouw Anna V. en een zus van Aneta en Gurgen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 oktober 2010 worden de vingerafdrukken van mevrouw Anna V. genomen. Dit blijkt niet dezelfde Anna V. te zijn als de persoon die op 8 februari 2002 onder de naam Anna V. asiel heeft aangevraagd.

Op 7 oktober 2010 worden de vingerafdrukken van mevrouw Mariam V. genomen. Zij blijkt de persoon te zijn die op 8 februari 2002 onder de naam Anna V. asiel heeft aangevraagd.

In een nota van de Dienst Vreemdelingenzaken van 16 november 2010 wordt het volgende samengevat:

"SAMENVATTING

Uit twee Armeense gezinnen wordt 1 "gezin" samengesteld. Deze vragen asiel aan in België en gebruiken een alias van de echte personen die later naar België overkomen. Geleidelijk aan komen de echte partners en de andere kinderen over. Allen beweren ze onderdeel uit te maken van het "gezin" dat hier asiel heeft aangevraagd en gebruiken integratiestukken en officiële documenten van elkaar. Betrokkenen slagen erin zowel de DVZ als de vreemdelingendienst van Mechelen jarenlang om de tuin te leiden. Het duurt tot eind 2007 voordat het duidelijk wordt dat er geen 4 maar wel 8 personen aan dit dossier gelinkt zijn (de negende persoon, V.A., komt pas in 2009 over). We hebben betrokkenen moeten uitnodigen om vingerafdrukken te laten nemen om enige klaarheid te scheppen in dit dossier. Betrokkenen hielden steeds de schijn hoog en houden vol dat ze hier allen asiel hebben aangevraagd."

Op 14 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van de heer A.V., mevrouw Anna V. en hun kinderen Aneta en Gurgen de beslissing waarbij de aanvraag van 26 juni 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 78 202.

Op 14 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van de heer V.V., mevrouw Mariam V. en hun kinderen Aida en Hovik de beslissing waarbij de aanvraag van 29 oktober 2008 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.10.2008 en aanvullingen d.d. 19.05.2009, 01.07.2009 en 06.10.2009 die werden ingediend door :

V., V.

geboren op 31.07.1970

ook gekend als: H., S., geboren op 29.12.1969 (en) V., V. geboren op 31.07.1970

V., Mariam.

geboren op 25.04.1975

ook gekend als: V., A. geboren op 06.03.1965

V., Aida

geboren op 09.03.1992

ook gekend als: V., Aneta geboren op 15.10.1992

V., Hovik

geboren op 20.06.1998

ook gekend als: V., Gurgen geboren op 17.04.1996

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet en meer bepaald op de criteria 1.2, 2.8A en 2.8B Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Echter, de instructie vermeldt immers duidelijk dat "...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, OF op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd." Gelet op de hieronder vermelde gepleegde fraude vallen betrokkenen onder laatstgenoemde uitsluiting.

Uit het dossier van betrokkenen blijkt dat de heer V. A. een asielaanvraag indiende op 20.12.2000 en dat mevrouw "V. Anna" met haar kind "V. Aneta" haar echtgenoot vervoegde en op 08.02.2002 eveneens een asielaanvraag indiende. Uit de documenten van de asielaanvraag blijkt dat het kind "V. Gurgen" nog bij zijn grootmoeder zou verblijven. Echter, de persoon die onder de naam "V. Anna" een asielaanvraag indiende, betreft mevrouw V. Mariam. Het kind "V. Aneta" dat haar moeder "V. Anna" bij de asielaanvraag vervoegde, betreft V. Aida. Het kind "V. Gurgen", echte naam V. Hovik, duikt voor het eerst op bij een aanvraag in toepassing van art .9.3 d.d. 22.11.2005. V. Aneta en V. Gurgen betreden pas op 21.12.2007 het Belgisch grondgebied (verslag Voogdijdienst opgenomen in het administratief dossier).

De families V. en V. hebben getracht de Belgische overheid te misleiden. Uit deze twee gezinnen werd een nieuw gezin samengesteld waarbij de moeder en de kinderen bij de asielaanvraag een alias gebruikten, namelijk de naam van de moeder en de kinderen van het andere gezin. Na de asielprocedure komen de achtergebleven gezinsleden stelselmatig naar België over en beide gezinnen dienen beurtelings regularisatieaanvragen in, al dan niet gebruikmakend van hun alias en het zelfde

dossiernummer. Ze hadden er immers alle belang bij dat hun administratief dossier zo complex mogelijk bleef om de door hen gepleegde fraude toe te dekken. Dat "V. Anna", echte naam V. Mariam, toegaf een alias te hebben gebruikt uit angst om gedwongen gerepatrieerd te worden is geen verschoningsgrond. Het betreft hier het louter toegeven van het gebruik van een alias. De hierboven beschreven fraude heeft betrokkene/hebben betrokkenen nooit toegegeven.

V. V. diende op 11.08.1999 een asielaanvraag in België in. Deze werd op 02.05.2000 afgesloten met een weigering van verblijf. Betrokkene diende vervolgens op 03.12.2003 een asielaanvraag in te Frankrijk welke op 04.03.2005 negatief werd afgesloten.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien aan het hele gezin het verblijf geweigerd wordt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen halen aan dat er tal van familieleden in België zouden verblijven. Ze verzuimen het echter om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Het feit dat betrokkenen in België verblijven, werkwilgig zijn, correct zijn met al hun betalingen, lessen Nederlands volgden, een vrienden –en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis. Dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst is zeer twijfelachtig. Alleszins leggen ze hier geen bewijzen van voor.

(...)."

Op 20 juli 2011 dienen de heer A.V. en mevrouw Anna V. voor zichzelf en hun kinderen Aneta en Gurgen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Motiveringsplicht (wet 29 juli 1991), algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals gelijke behandeling (art. 10 en 11, 191 Grondwet), zorgvuldigheid, fair play, wettelijkheid, vertrouwen en redelijkheid zijn niet gerespecteerd

Dat het onredelijk en onzorgvuldig is te stellen dat verzoekers niet in aanmerking zouden komen, Dat tweede verzoekster zich in 2002 inderdaad uitgegeven heeft als de echtgenote van V. A., doch enkele maanden later reeds een negatieve beslissing ontving aangaande haar asielaanvraag!

Dat zij op 27. 12. 2007 een aanvraag 9bis indiende met haar echte naam en verwees naar haar aliasnaam V. Anna, dewelke afgewezen werd,

Dat vervolgens op 06. 02. 2008 een aanvraag 9ter ingediend werd en op 22. 10. 2008 een aanvraag 9bis ingediend werd telkens onder de echte namen met geen vermelding van de oude OV nummer met het idee dat de naam V. Mariam gekend zou zijn gelet op de regularisatieaanvraag van 27. 12. 2007 onder de echte naam;

Dat op 30. 09. 2009 een actualisatie van het regularisatiedossier ingediend werd onder de echte namen met de vermelding van de aliasnamen gebaseerd op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toep. van art. 9bis van de Vreemdelingenwet;

Dat doordat het antwoord op de art. 9ter lang op zich liet wachten in het jaar 2008 er verschillende keren door het advocatenkantoor Vandermeeren gebeld werd naar gedaagde om de situatie uit te leggen en met de vraag om de dossiers te scheiden daar er sprake was van 2 families;

Dat door het advocatenkantoor Vandermeeren uiteindelijk op 10. 02. 2009 een schrijven gericht werd aan DVZ waarin nogmaals melding gemaakt werd van het bestaan van de echte V. Anna en haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied en nogmaals met de vraag om de dossiers te willen scheiden; dat tweede verzoekster dus wel degelijk de fraude niet heeft willen toedekken;

Dat het gedaagde zelf was die telkens de aanvragen bleef klasseren onder de oude OV nummer;

Dat uiteindelijk verzoekster en V. Anna opgeroepen werden door gedaagde op 14.09. 2010 om hun verschillende identiteit vast te stellen;

Dat verzoekers absoluut het dossier niet complex hebben willen maken, integendeel, het was gedaagde zelf die in gebreke bleef de dossiers te scheiden en geen oog en oor had voor de situatie; welk belang hadden verzoekers hier immers bij ? Geen enkel, integendeel; Dat ze nog steeds geen antwoord gekregen hebben op hun aanvraag 9ter ingediend begin 2008 door heel de situatie;

Dat verzoekers dan ook van oordeel zijn dat de motivering niet afdoende is daar het in casu gaat om een niet terzake dienende uitleg met ongeldige en niet plausibele motiveringen; (Van Heule D, De motiveringsplicht, Vreemdelingenwet TVVR, 1993, 67 e. v);

Dat de motivering correct moet zijn en afdoende en aangepast moet zijn aan het belang van de beslissing!

Dat de Raad bevoegd is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is, hetgeen in casu het geval is;

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt., nr. 107.411, 2 februari 2007; RvSt. nr. 154.954, 14 februari 2006) ; dat het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat de administratie bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte stukken;

Dat de regularisatieaanvraag gebaseerd was op het langdurig verblijf in België; dat het langdurig verblijf in België niet te wijten geweest is aan de fraude want de asielaanvraag met het gebruik van de aliasnaam heeft maar 2 maanden geduurd; dat tweede verzoekster hier geen enkel voordeel uitgeput heeft;

Dat verzoekers wensen te benadrukken dat in het kader van hun regularisatieaanvraag zij geen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt hebben, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf;

Dat er derhalve vastgesteld dient te worden dat het kennelijk onredelijk is om te besluiten dat verzoekers het verblijf ontzegd zou worden op basis van fraude;

Dat bovendien het gelijkheidsbeginsel niet gerespecteerd wordt daar er veel Armeense gezinnen geregulariseerd werden ondanks het opgeven van een valse naam tijdens de asielaanvraag. Dat voorbeelden worden gegeven van een aantal dossiers die het laatste jaar geregulariseerd werden: Fam. T. 4.907. 126, Fam. G. 6.452.534 en 5.590.733, Fam. A. 4.732.852 en 6. 726. 221."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek stelt de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is. De verwerende partij laat vooreerst gelden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op basis

van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde beschikt bij de beoordeling van de aanvraag over een ruime appreciatiebevoegdheid. Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen en zijn er kennelijk op gericht om de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ertoe te brengen een feitelijke herbeoordeling van het dossier te laten maken. De Raad is echter niet bevoegd om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De verwerende partij wijst erop dat de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dat de beslissing niet kennelijk onredelijk is. *In casu* heeft de gemachtigde vastgesteld dat verzoekers getracht hebben om de Belgische overheid te misleiden. Immers, uit het dossier blijkt dat de heer A.V. een asielaanvraag indiende op 20 december 2000 en dat mevrouw Anna V. met haar kind Aneta V. haar echtgenoot vervoegde en op 8 januari 2002 eveneens een asielaanvraag indiende. Uit de documenten van de asielaanvraag blijkt dat het kind Gurgen V. nog bij zijn grootmoeder zou verblijven. Echter, de persoon die onder de naam Anna V. een asielaanvraag indiende, betreft mevrouw Mariam V. Het kind Aneta V. betreft Aida V. Het kind Gurgen V. dat in werkelijkheid Hovik V. is, duikt voor het eerst op bij een aanvraag van 22 november 2005. Aneta V. en Gurgen V. betreden echter pas op 21 december 2007 het Belgisch grondgebied, zoals blijkt uit het verslag van de Dienst Voogdij opgenomen in het administratief dossier.

De verwerende partij vervolgt dat uit de twee gezinnen V. en V. een nieuw gezin werd samengesteld waarbij de moeder en de kinderen bij de asielaanvraag een *alias* gebruikten, namelijk de naam van de moeder en de kinderen van het andere gezin. Na de asielprocedure kwamen de achtergebleven gezinsleden stelselmatig naar België over en beide gezinnen dienden beurtelings regularisatieaanvragen in, al dan niet gebruik makend van hun *alias* en hetzelfde dossiernummer. Ze hadden er immers alle belang bij dat hun administratief dossier zo complex mogelijk bleef om de door hen gepleegde fraude toe te dekken. Dat Anna V., echte naam Mariam V., toegaf een *alias* te hebben gebruikt uit angst om gedwongen gerepatrieerd te worden, is geen verschoningsgrond. Het betreft het louter toegeven van het gebruik van een *alias*. De hierboven beschreven fraude werd nooit toegegeven. Gelet op de door verzoeker en zijn familie gepleegde fraude, heeft de gemachtigde geenszins kennelijk onredelijk geoordeeld dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

De verwerende partij merkt dienaangaande op dat de regularisatie-instructie van 19 juli 2009 bepaalt dat ze niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd. Het *vademecum* ter verduidelijking van de instructie vermeldt tevens dat personen die de overheid hebben willen misleiden of fraude hebben gepleegd uitgesloten worden van regularisatie.

Dat verzoekers bij hun laatste aanvraag om machtiging tot verblijf geen fraude hebben gepleegd en geen valse of misleidende informatie hebben gegeven, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Evenmin kunnen verzoekers volgens de verwerende partij gevolgd worden waar zij beweren dat het gelijkheidsbeginsel niet gerespecteerd werd omdat andere Armeense gezinnen die hij hun asielaanvraag een valse naam hadden opgegeven, geregulariseerd werden. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten zich er overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan volgens de verwerende partij slechts aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Verzoeker laat na dit te doen: hij beperkt zich tot de verwijzing naar een aantal andere dossiers van vreemdelingen die gemachtigd zouden zijn tot verblijf niettegenstaande zij bij hun asielaanvraag gelogen zouden hebben over hun identiteit of nationaliteit. Hiervan wordt echter geen enkel bewijs voorgelegd.

De verwerende partij merkt op dat vreemdelingen die bij hun asielaanvraag gelogen hebben over hun identiteit of nationaliteit zich duidelijk in een andere situatie bevinden dan verzoeker. Verzoeker en zijn familie hebben immers volgende fraude gepleegd: uit de twee gezinnen V. en V. werd een nieuw gezin samengesteld waarbij de moeder en de kinderen bij de asielaanvraag een *alias* gebruikten, namelijk de naam van de moeder en de kinderen van het andere gezin. Na de asielprocedure komen de achtergebleven gezinsleden stelselmatig naar België en beide gezinnen dienen beurtelings asielaanvragen in, al dan niet gebruik makend van hun *alias* en hetzelfde dossiernummer. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen volgens de verwerende partij.

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker en zijn familie getracht hebben de Belgische overheid te misleiden en dat de instructie niet van toepassing is op personen die geprobeerd hebben manifest de Belgische overheid te misleiden of fraude hebben gepleegd, dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet geschonden zijn, dat het naar school gaan van de kinderen niet kan worden beschouwd als een grond voor regularisatie, dat ze geen bewijs voorleggen van het feit dat familieleden van hen in België zouden verblijven, dat de integratie niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009 en op zich geen grond vormen om geregulariseerd te worden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat het onredelijk en onzorgvuldig is om hem en zijn familie niet in aanmerking te nemen. Verzoeker bevestigt dat zijn echtgenote zich uitgegeven heeft als de echtgenote van A.V., maar wijst erop dat zij op 27 december 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend onder haar echte naam en heeft meegedeeld dat Anna V. een *alias* was. Vervolgens werd een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend onder de echte naam en aanvullingen onder de echte naam met vermelding van de aliasnamen. Ook verzoekers raadsvrouw heeft contact opgenomen met de Dienst Vreemdelingenzaken om uit te leggen dat er sprake was van twee families en heeft in dit verband een brief geschreven, er kan dus niet worden aangenomen dat de fraude werd toegedekt. Verzoeker wijst erop dat het de Dienst Vreemdelingenzaken was die de verschillende aanvragen bleef klasseren onder één OV-nummer. Verzoeker voert tevens aan dat de regularisatieaanvraag gebaseerd was op het langdurig verblijf van de familie in België en dat het langdurig verblijf niet te wijten was aan fraude want de asielaanvraag met het gebruik van de *alias* heeft maar twee maanden geduurd en verzoekers echtgenote heeft hier geen voordeel uit geput. Verzoeker meent dat het kennelijk onredelijk is dat hem en zijn familie het verblijf wordt ontzegd omwille van fraude.

Verzoeker en zijn gezin hebben een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde van de staatssecretaris handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

In de bestreden beslissing wordt over de fraude het volgende overwogen:

“Echter, de instructie vermeldt immers duidelijk dat “...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, OF op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.” Gelet op de hieronder vermelde gepleegde fraude vallen betrokkenen onder laatstgenoemde uitsluiting.

Uit het dossier van betrokkenen blijkt dat de heer V. A. een asielaanvraag indiende op 20.12.2000 en dat mevrouw “V. Anna” met haar kind “V. Aneta” haar echtgenoot vervoegde en op 08.02.2002 eveneens een asielaanvraag indiende. Uit de documenten van de asielaanvraag blijkt dat het kind “V. Gurgen” nog bij zijn grootmoeder zou verblijven. Echter, de persoon die onder de naam “V. A.” een asielaanvraag indiende, betreft mevrouw V. M.. Het kind “V. Aneta” dat haar moeder “V. Anna” bij de asielaanvraag vervoegde, betreft V. Aida. Het kind “V. Gurgen”, echte naam V. Hovik, duikt voor het eerst op bij een aanvraag in toepassing van art .9.3 d.d. 22.11.2005. V. Aneta en V. Gurgen betreden pas op 21.12.2007 het Belgisch grondgebied (verslag Voogddijndienst opgenomen in het administratief dossier).

De families V. en V. hebben getracht de Belgische overheid te misleiden. Uit deze twee gezinnen werd een nieuw gezin samengesteld waarbij de moeder en de kinderen bij de asielaanvraag een alias gebruikten, namelijk de naam van de moeder en de kinderen van het andere gezin. Na de asielprocedure komen de achtergebleven gezinsleden stelselmatig naar België over en beide gezinnen dienen beurtelings regularisatieaanvragen in, al dan niet gebruikmakend van hun alias en het zelfde

dossiernummer. Ze hadden er immers alle belang bij dat hun administratief dossier zo complex mogelijk bleef om de door hen gepleegde fraude toe te dekken. Dat "V. Anna", echte naam V. Mariam, toegaf een alias te hebben gebruikt uit angst om gedwongen gerepatriëerd te worden is geen verschoningsgrond. Het betreft hier het louter toegeven van het gebruik van een alias. De hierboven beschreven fraude heeft betrokkene/hebben betrokkenen nooit toegegeven."

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers echtgenote onder het alias Anna V. op 8 februari 2002 een asielaanvraag indient. Pas op 27 december 2007 deelt verzoekers echtgenote voor het eerst mee dat zij in werkelijkheid Mariam V. is en tot dan de alias Anna V. heeft gebruikt. Zij deelt dit mee nadat een politieagent bij haar is geweest om na te gaan of zij het grondgebied had verlaten nadat haar daartoe bevel was gegeven. Inmiddels had verzoekers echtgenote onder haar alias Anna V. een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf, afgewezen bij beslissing van 12 oktober 2007 waarop het bevel om het grondgebied te verlaten volgt van 30 oktober 2007. Uit de stukken van het dossier blijkt dus dat verzoekers echtgenote zich een valse identiteit heeft toegeëigend, wat zij voor het eerst heeft toegegeven op 27 december 2007 om te ontkomen aan de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers echtgenote sindsdien haar werkelijke naam Mariam V. gebruikt en dat haar raadvrouw op dat moment de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingelicht. Uit de stukken van het dossier blijkt dus dat verzoekers echtgenote gedurende meer dan vijf jaar de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden.

In de vernietigde instructie van 19 juli 2009 wordt het volgende vermeld:

"Algemene slotbepaling

*Deze instructie is niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.
(...)."*

De vaststelling in de bestreden beslissing dat de familie fraude heeft gepleegd, steunt op de stukken van het dossier, zoals hierboven weergegeven. Er is dus sprake van een correcte feitenvinding. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van zijn appreciatiebevoegdheid gebruik maakt van de mogelijkheid om de gunstige bepalingen van de instructie niet toe te passen op verzoeker en zijn familie, nu vaststaat dat familieleden gebruik hebben gemaakt van een valse identiteit en hebben geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden. De vernietigde instructie geeft de gemachtigde deze mogelijkheid, en zelfs daargelaten deze mogelijkheid kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij stelt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. Het is niet kennelijk onredelijk om een gunstmaatregel niet toe te passen op personen die getracht hebben de autoriteiten te misleiden.

In het middel bekritiseert verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing niet.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

2.1.3.3. De Raad wijst erop dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoeker beweert, andere vreemdelingen die een valse identiteit hebben gebruikt bij hun asielaanvraag, achteraf geregulariseerd zijn (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker vermeldt de namen van andere families die zouden geregulariseerd zijn ondanks het opgeven van een valse naam tijdens de asielprocedure. Verzoeker laat echter na om met concrete gegevens aan te brengen dat de situatie van deze families identiek is als die van hem, waar zijn echtgenote nog gedurende vijf jaar na het afsluiten van de asielprocedure gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit en onder die identiteit een regularisatieaanvraag heeft ingediend. Verzoeker brengt bijgevolg geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van de situatie van zijn familie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker en zijn familie op een andere wijze werden behandeld.

De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Proportionaliteitsbeginsel is niet gerespecteerd

De doelstellingen van de vernietigde instructie zijn om een maximaal geluk te beiden voor een maximaal aantal mensen met een minimum aan leed;

Dat in casu de instructie veel zwaarder wordt gehanteerd dan redelijkerwijs noodzakelijk is;

Dat de gevolgen niet in verhouding staan met het te bereiken doel van de instructie;

Dat de bestreden beslissing onrechtmatig genomen is daar zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen en het voordeel dat gedaagde uit deze beslissing put buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekers erdoor ondergaan;

Dat de Belgische rechtsorde nooit verstoord werd want er werd nooit enig voordeel gehaald uit de identiteitsverwisseling; dat er nooit enig verblijfsrecht uitgehaald werd; dat verzoekster haar asielaanvraag amper 2 maanden duurde en afgesloten werd door het C. G. V. S. ;

Dat de kwestieuze beslissing als gevolg heeft dat verzoekers helemaal niet in aanmerking kunnen komen voor een regularisatie en een normaal leven in België leiden kunnen na 10 jaar onzekerheid;”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en dat de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Gelet op de hierboven beschreven fraude is het geenszins kennelijk onredelijk om de aanvraag ongegrond te verklaren. Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar haar uiteenzetting inzake het eerste middel.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond is. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het proportionaliteitsbeginsel inclus.

2.2.3. Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. In de bestreden beslissing wordt er immers duidelijk op gewezen dat verzoeker en zijn familie gebruik hebben gemaakt van een valse identiteit en daardoor hebben geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden. Deze vaststelling steunt op de stukken van het dossier en in het verzoekschrift wordt het gebruik van een valse naam erkend. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Strijdig met art. 8 EVRM

Dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op het gezinsleven; dat de overheid zich op onredelijke wijze gaat mengen in het gezinsleven van verzoekers;”

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven zou uitmaken. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) zou zijn

geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Het middel is in dit opzicht niet ontvankelijk.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij op dat zij niet inziet hoe de bestreden beslissing zich op onredelijke wijze gaat mengen in het gezinsleven van verzoeker, nu de bestreden beslissing betrekking heeft op het hele gezin. De verwerende partij laat gelden dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economisch welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

2.3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoeker beperkt zich in het derde middel tot het opgeven van de verdragsbepaling die hij geschonden acht, maar hij laat na een omschrijving te geven van de wijze waarop deze verdragsbepaling geschonden werd. Hij beperkt zich tot de vaststelling dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op zijn gezinsleven en dat de overheid zich op onredelijke wijze mengt in het gezinsleven, zonder in dit verband een concrete uiteenzetting te geven. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het derde middel onontvankelijk is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenrecht

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET